

การศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิต* Thai Pronunciation Problems of Rangsit University Lecturers

จิรพร รักษาพล, Jiraporn Raksaphol**

วันรับบทความ 8 ตุลาคม 2563 / วันแก้ไขบทความ 29 กุมภาพันธ์ 2564 / วันตอบรับบทความ 1 มีนาคม 2564

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิต ทั้งด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ และจังหวะในการออกเสียง โดยใช้การบันทึกเสียงขณะสอนจำนวน 1 ครั้ง เพื่อนำมาถอดเสียงฟังการออกเสียงของอาจารย์แต่ละคน ว่าถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างชัดเจนหรือไม่อย่างไร ตามแนวคิดในหนังสือระบบเสียงภาษาไทย ของศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. กาญจนา นาคสกุล การเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้เป็นการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) โดยเก็บข้อมูลจากอาจารย์กลุ่มตัวอย่างจำนวน 20 คน จากทั้งหมด 33 คนในมหาวิทยาลัยรังสิต แบ่งเป็นสายวิทย์ 10 คน สายศิลป์ 10 คน คณะละ 3 คน รวมทั้งสิ้นใช้กลุ่มตัวอย่าง 60 คน

ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์กลุ่มตัวอย่างทั้งสายวิทย์และสายศิลป์มีการออกเสียงภาษาไทยที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านต่างๆ แบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้ 1) การออกเสียงพยัญชนะพบว่าการออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยไม่ถูกต้องอยู่บ้างจากการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในส่วนของ การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่พบการออกเสียงไม่ถูกต้อง 2) การออกเสียงสระพบว่าการออกเสียงสระในภาษาไทยไม่ถูกต้อง 2 หน่วยเสียงคือการออกเสียงหน่วยเสียงสระอา /aa/<->แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/ <-ะ>และการออกเสียงหน่วยเสียงสระเอะ /e/ <-แะ>แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/ <-ะ>ประสมหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-j/ <ย>เป็น /aj/ <->ซึ่งไม่มีในภาษาไทย 3) การออกเสียงวรรณยุกต์พบว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยไม่ตรงตามวรรณยุกต์ของคำคือการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา/ ⁴ /เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี/ ³ / ทั้งนี้คำที่เป็นรูปเขียนและการออกเสียงในภาษาไทย มักเกิดในคำแสดงคำถาม และใช้ในภาษาพูดซึ่งไม่ถือว่าเป็นการออกเสียงไม่ถูกต้อง 4) จังหวะในการออกเสียงพบว่ามีช่วงต่อของเสียง 2 แบบคือ ช่วงต่อแนบชิด (close juncture) พบว่าการออกเสียงช่วงต่อระหว่างพยางค์ที่ควรชิดกันแต่ผู้พูดกลับออกเสียงเว้นช่วงระหว่างพยางค์ทำให้การพูดผิดความหมายไป ช่วงต่อห่าง (open juncture) พบว่าการออกเสียงช่วงต่อระหว่างคำหรือระหว่างประโยคให้มีช่วงต่อห่าง ณ ที่ต่างกันทำให้ความหมายที่ผู้ส่งสารกับผู้รับสารเข้าใจไม่ตรงกันได้

คำสำคัญ การออกเสียง, การออกเสียงภาษาไทย, อาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิต

*บทความนี้มาจากรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องการศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิต (2559) ได้รับทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยรังสิต

** อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต อีเมล lekraksaphol@hotmail.com

Abstract

This study examined Rangsit University lecturers' Thai pronunciation in terms of consonant pronunciation, vowel pronunciation, tonal and stress pronunciation by transcribing Thai pronunciation from audio recording of an individual lecturer. A simple random sampling method was used in order to collect data for this study. The participants were 60 lecturers that were randomly selected from 20 out of 33 faculties at Rangsit University. There were 10 faculties for science and 10 faculties for non-science fields. Three lecturers were selected from each faculty.

The study found that there was no significant difference of Thai pronunciation between science and non-science lecturers. The results were given as follows: **1) Consonant Pronunciation** There were some mistakes found for consonant pronunciation of single initial consonants and initial consonant clusters. However, there was no mistake found for pronunciation of final consonants. **2) Vowel Pronunciation** There were some mistakes found for Thai vowels pronunciation of 2 phonemes. The speakers tended to replace vowels /aa/ with /a/, /ε/ with /a/ and the final consonant /-j/ with /aj/. Nevertheless, the phoneme /-j/ does not exist in the Thai language. **3) Tonal Pronunciation** There were some mistakes found for tonal pronunciation. The speakers tended to pronounce the rising tone/⁴/with the high tone/³/. It is considered appropriate for interrogative sentences and spoken language. **4) Stress Pronunciation** There were 2 junctures in stress pronunciation: **Close juncture** it was found that the speakers pronounced syllabic linking with open juncture in stead of close juncture and this could change the meaning. **Open juncture** It was found that the speakers pronounced words and sentences linking with various junctures and this led to miscommunication.

Keywords: Pronunciation, Thai pronunciation, Rangsit University Lecturers

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัญหาการใช้ภาษาไทยไม่ว่าจะเป็นการฟังการพูดการอ่านหรือการเขียนเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลานานแล้วผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทยมาไม่น้อยกว่า 20 ปีได้สังเกตเห็นการใช้ภาษาไทยของนักศึกษามานานและพบว่าส่วนใหญ่ใช้ภาษาไทยไม่ถูกต้องยิ่งปัจจุบันที่มีการใช้เทคโนโลยีเข้ามาใช้ในการสื่อสารและเข้าถึงชีวิตประจำวันของคนได้ง่ายปัญหานี้จึงทวีความรุนแรงมากขึ้นส่งผลให้เยาวชนใช้ภาษาไทยผิดทำให้การใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องตามหลักโดยเฉพาะการออกเสียงผิดหรือเพี้ยนไปตรงกับที่ธานินทร์ ปัจจุโส, จารุวรรณ เม่งก่วงและตรึงดา แผลมสมุทร (2557 : 157) กล่าวไว้ว่าภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติอย่างหนึ่งซึ่งเป็นสมบัติทางวัฒนธรรมที่ก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพและเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทยนอกจากนี้ยังเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจตรงตามจุดมุ่งหมายและก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันแต่ในปัจจุบันการใช้ภาษาไทยผิดเพี้ยนไปมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการอ่านออกเสียงภาษาไทยไม่ถูกต้องตามมาตรฐานอาจเป็นเพราะอิทธิพลของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อมวลชนที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยมากขึ้นจนทำให้เกิดการเลียนแบบการใช้ภาษาไทยที่ไม่ถูกต้องการอ่านออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องออกให้ได้อย่างชัดเจนเพราะฉะนั้นถ้าประชาชนคนไทยออกเสียงภาษาไทยได้ชัดเจนมากเพียงโดยอ้อมก่อให้เกิดความภาคภูมิใจนับเป็นการอนุรักษ์และธำรงไว้ซึ่งภาษาของชาติให้ดำรงคงอยู่อย่างงดงามต่อไปดังที่ไพบุลย์ ดวงจันทร์ (2542 อ้างถึงในธานินทร์ ปัจจุโส, จารุวรรณ เม่งก่วงและตรึงดา แผลมสมุทร, 2557 : 158) ที่กล่าวว่าในปัจจุบันการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำและออกเสียงร /ร/ ล /ล/ ปะปนกันจนทำให้เกิดความสับสนและทำลายเสียงพยัญชนะที่สำคัญการออกเสียงไม่ชัดไม่ถูกต้องตามเสียงของภาษามาตรฐานซึ่งเป็นปัญหาของคนไทยทั่วไปเช่นการออกเสียง ร ลการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำเพราะบางคนขาดความระมัดระวังขาดการฝึกฝน

ฉะนั้น สาเหตุของปัญหาอาจเกิดจากค่านิยมทัศนคติของเยาวชนต่อภาษาไทยที่เกิดจากการเลียนแบบทางสังคมและยึดถือปฏิบัติต่อกันมาค่านิยมเหล่านี้อาจมาจากเพื่อนสังคมนอกห้องเรียนและสื่อมวลชนผู้วิจัยจึงกลับมาพิจารณาว่าอาจมีปัจจัยอีกบางอย่างที่มีผลให้ผู้เรียนไม่สนใจการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องนั่นคืออาจารย์ผู้สอนหรือไม่ผู้วิจัยจึงใช้การสังเกตจากการพูดคุยกับบุคลากรในมหาวิทยาลัยรังสิตทำให้ได้ข้อสังเกตถึงการออกเสียงในขณะที่พูดของผู้พูดว่าส่วนใหญ่ยังออกเสียงภาษาไทยไม่ชัดเจนหรือกล่าวให้ถูกต้องคือหาคนออกเสียงภาษาไทยอย่างถูกต้องน้อยมากสังเกตจากการออกเสียงที่ฟังง่ายที่สุดคือการออกเสียงคำควบกล้ำแสดงให้เห็นว่าคนส่วนใหญ่ขาดความระมัดระวังการออกเสียงภาษาไทยให้ถูกต้องมหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ให้บริการทางวิชาการแก่สังคมและมีอาจารย์ทำหน้าที่สอนในหลายคณะวิชาการจัดการเรียนการสอนด้วยการใช้ภาษาไทยทั้งในและนอกห้องเรียนที่เป็นอยู่ก็ยังคงใช้รูปแบบเดิมๆคือการใช้การบรรยายเป็นหลักการเน้นครูเป็นผู้ให้ความรู้นักศึกษาจึงทำหน้าที่เป็นผู้ฟังโดยส่วนใหญ่ดังนั้นการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ผู้สอนไม่ว่าจะถูกหรือผิดอาจทำให้นักศึกษาบางคนเข้าใจว่าถูกต้องหรือใช้ได้นั่นเองแต่ความเป็นจริงอาจารย์สอนภาษาไทยต้องไม่เพิกเฉยดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรมหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตรในการประชุมทางวิชาการของชุมนุมภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 29 กรกฎาคม 2505 ความว่า

“...เรามีโชคดีที่มีภาษาของตนเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะรักษาไว้ ปัญหาเฉพาะในด้านรักษาภาษานี้ก็มีหลายประการ อย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในทางออกเสียง คือให้ออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน อีกอย่างหนึ่งต้องรักษาให้บริสุทธิ์ในวิธีใช้ หมายความว่าวิธีใช้คำมาประกอบเป็นประโยค นับเป็นปัญหาที่สำคัญ ปัญหาที่สามคือความร่ำรวยในคำของภาษาไทย ซึ่งพวกเรานึกว่าไม่ร่ำรวยพอ จึงต้องมีการบัญญัติศัพท์ใหม่มาใช้...”

และพระราชดำรัสพระราชทานแก่คณะบุคคลต่างๆ ที่เข้าเฝ้าฯ ถวายชัยมงคลในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัยสวนจิตรลดาพระราชวังดุสิต 4 ธันวาคม 2535 (กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ, 2550 : 60) ความว่า

“แม้จะฟังที่เขาพูดทางวิทยุหรือโทรทัศน์เสียงพูดนั้นก็เปลี่ยนแปลงไป. การออกเสียงของผู้ที่ประกาศโฆษณาประกาศข่าวในวิทยุเสียงเปลี่ยนไปมาก.

อันนี้ก็เปลี่ยนแปลงไปตัวอักษรภาษาอังกฤษว่า “เอสเอช” (sh) หรือภาษาฝรั่งเศสว่า “ซีเอช” (ch) ซึ่งภาษาไทยไม่มีต้องออกเสียงเป็น “เซอะ” ตัว “ซอ” หรือ “ฉอ”. แต่ว่าเดี๋ยวนี้เขาออกเสียงตัว “ซอ” หรือตัว “ฉอ” เหมือน “เอสเอช” (sh) ก็น่าแปลกใจ. แปลกอย่างพูดว่า “ฉัน” ก็กลายเป็น “ฉาน” (shun). “ฉาน” นี้หรืออะไรพรรคอย่างนี้เขาก็ออกเสียงได้. แต่ว่าภาษาไทยไม่มี. “ฉันมาที่นี้” กลายเป็น “ฉาน (shun) มาที่นี้” อะไรอย่างนี้และก็ยังอีกมากหลายที่เปลี่ยนแปลงไป.

นอกจากนั้นก็มีการเปลี่ยนแปลงของวรรณยุกต์. เสียงจะสูงขึ้นไปเรื่อยเสียงโทกลายเป็นเสียงตรีเสียงตรีกลายเป็นเสียงจัตวาเลยทำให้ฟังดูแปลกเป็นอย่างไรได้อย่างไร. จะมาจากภาษาฝรั่งเศสก็เป็นไปได้แต่บางคนที่ไม่รู้ภาษาฝรั่งเศสก็ออกเสียงอย่างนี้. มีความเปลี่ยนแปลงแน่. ความเปลี่ยนแปลงนี้มาจากอะไร. ได้เคยพูดกับศาสตราจารย์ชาวสวีเดน ซึ่งเขามีความรู้ในด้านภาษาศาสตร์. ก็ถามเขาว่ามาจากอะไรก็ได้ตกลงว่ามาได้จากหลายอย่างจากการฟังภาษาต่างประเทศแล้วก็อยากจะพูดแบบชาวต่างประเทศจนติดตัวข้อหนึ่ง. แต่อาจจะเป็นมาจากความเปลี่ยนแปลงของอวัยวะสำหรับเปล่งเสียงเพราะมีสายเลือดต่างประเทศ. คนที่มีเชื้อชาติต่างกันจะมีสำเนียงต่างกันเพราะมีรูปร่างของอวัยวะสำหรับเปล่งเสียงต่างกัน. อย่างเวลาเราฟังแม้เราไม่เห็นหน้าเช่นในจอโทรทัศน์แต่ฟังเสียงเท่านั้นเองก็พอฟังได้ว่าผู้พูดมีเชื้อแขกหรือเชื้อจีนเชื้อฝรั่ง. เราฟังได้เพราะว่ามีกรออกเสียงแตกต่างกัน.”

ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่จะศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิตในปีการศึกษา 2560 ว่าออกเสียงผิดอย่างไรบ้างและนำผลการวิจัยเสนอต่อมหาวิทยาลัยเพื่อหาวิธีการให้บุคลากรปรับปรุงการออกเสียงให้ชัดเจนเพิ่มขึ้นเพื่อช่วยกันรักษาภาษาไทยที่ถูกต้องให้คงไว้ตลอดไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิตทั้งด้านการออกเสียงพยัญชนะการออกเสียงสระการออกเสียงวรรณยุกต์และจังหวะในการออกเสียง

ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิตในครั้งนี้เป็นการศึกษาการออกเสียงภาษาไทยด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ และ จังหวะในการออกเสียง ของอาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัยรังสิตปีการศึกษา 2560 จำนวน 60 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรหมายถึง อาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัยรังสิต ปีการศึกษา 2560 จากทั้งหมด 33 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง หมายถึง อาจารย์ประจำในมหาวิทยาลัยรังสิตที่ใช้ในการศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์ในมหาวิทยาลัยรังสิตครั้งนี้ผู้วิจัยคัดเลือกมาด้วยวิธีการสุ่มอย่างแบบง่าย (Simple random sampling) จำนวน 20 คนจากทั้งหมด 33 คน โดยแบ่งเป็นสายวิทย์ 10 คน สายศิลป์ 10 คน คณะละ 3 คน รวมทั้งสิ้นใช้กลุ่มตัวอย่าง 60 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียง Sony ICD-PX 470 จำนวน 1 เครื่อง มาบันทึกเสียงการพูดของอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนขณะสอน

3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ให้อาจารย์แต่ละคนเตรียมเนื้อหาที่จะใช้สอนนักเรียนมาเองโดยใช้เวลาประมาณ 1-1.30 ชั่วโมง ผู้วิจัยจะบันทึกเสียงอาจารย์ผู้สอนในห้องเรียนจำนวน 1 ครั้ง เพื่อนำมาถอดเสียงฟังการออกเสียงของอาจารย์แต่ละคนว่าถูกต้องตามหลักทฤษฎีการออกเสียงภาษาไทยได้อย่างชัดเจน หรือไม่อย่างไร ทั้งด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ และจังหวะในการออกเสียง

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการออกเสียงภาษาไทย

4.2 บันทึกเสียงอาจารย์ผู้สอนในห้องเรียนจำนวน 1 ครั้ง เพื่อนำมาถอดเสียงฟังการออกเสียงของอาจารย์แต่ละคนว่าถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทยหรือไม่ อย่างไร ทั้งด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ และจังหวะในการออกเสียง

4.3 นำเสนอรายงานการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลจากการถอดเสียงฟังการออกเสียงของอาจารย์แต่ละคนว่าถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาไทยหรือไม่ โดยใช้ตามแนวคิดในหนังสือระบบเสียงภาษาไทยของ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. กาญจนา นาคนกุล ทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระการออกเสียงวรรณยุกต์ และจังหวะในการออกเสียง

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้นำความรู้ในหนังสือระบบเสียงภาษาไทยของ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. กาญจนานาคสกุล (2559) มาใช้ดังนี้

1. การออกเสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะ เป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียงแล้วมาถูกดัดแปลงด้วยอวัยวะออกเสียงส่วนต่าง ๆ ในปาก เสียงพยัญชนะมีหลายประเภท มีลักษณะการออกเสียงแตกต่างกันหลายแบบ ความแตกต่างของเสียงจะมีความสำคัญยิ่งขึ้น เมื่อความแตกต่างนั้นทำให้ความหมายของคำต่างกัน หรือเรียกได้ว่าเป็นความแตกต่างที่ทำให้เกิดหน่วยเสียงในภาษานั้นตัวพยัญชนะในภาษาไทยมี 44 ตัว แต่ในการพูดภาษาไทยนั้นได้พบว่า เสียงพยัญชนะที่เราใช้แยกความหมายออกจากกันมีเพียง 21 เสียง

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย จะเกิดในตำแหน่งต่าง ๆ ของคำได้ 4 ตำแหน่ง คือ

- 1) เกิดนำหน้าเสียงสระในพยางค์หนึ่ง ๆ เป็นเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว
- 2) เกิดนำเสียงพยัญชนะอื่นอีกเสียงหนึ่งในตำแหน่งต้นพยางค์ เป็นตำแหน่งที่ 1 ของพยัญชนะต้นควบ
- 3) เกิดตามเสียงพยัญชนะอื่นอีกเสียงหนึ่งในตำแหน่งต้นพยางค์ เป็นตำแหน่งที่ 2 ของพยัญชนะต้นควบ

- 4) เกิดตามหลังเสียงสระ เป็นพยัญชนะท้าย

หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย ได้แก่

- 1) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวมี 21 หน่วย คือ

/p/ (ป)	/t/ (ต ฏ)
/c/ (จ จร)	/k/ (ก)
/ʔ/ (อ)	/ph/ (ผ พ ภ)
/th/ (ฐ ท ฒ ถ ท ฐ)	/ch/ (ฉ ช ฌ)
/kh/ (ข ค ฌ)	/b/ (บ)
/d/ (ด ฎ)	/m/ (ม หม)
/n/ (น ณ หน)	/ŋ/ (ง หง)
/l/ (ล หล ฟ)	/r/ (ร ฤ ทร)
/f/ (ฟ ฝ)	/s/(ซ ฌร ทร ศ ฌร ษ ส

สร)

/h/ (ห ฮ)

/w/ (ว หว)

/j/ (ย หย ญ หญ)

- 2) หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบมี 11 หน่วย คือ

/pr/ (ปร ปฤ)	/phr/ (พร พฤ ภฤ)
/pl/ (ปล)	/phl/ (พล พล)
/tr/ (ตร)	/kr/ (กร กฤ)
/khr/(ขร คร คฤ)	/kl/ (กล)
/khl/ (ขล คล)	/kw/ (กว)
/khw/ (ขว คว)	

- 3) หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายมี 9 หน่วย คือ

/-p/ (บ ป พ ภ ฟ)
/-t/ (จ ช ฎ ฐ ฒ ด ต ถ ท ฐ ศ ษ ส)
/-k/ (ก ข ค ฌ)

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 มกราคม-มิถุนายน 2564 ISSN: 1513-4563

เฉพาะในคำที่มีสระสั้นเท่านั้น)

/-m/ (ม)	/-n/ (น ญ ณ ร ล ฬ)
/-ŋ/ (ง)	/-j/ (ย)
/-w/ (ว)	

2. การออกเสียงสระ

หน่วยเสียงสระ เสียงสระเป็นเสียงที่เกิดจากลมซึ่งผ่านเส้นเสียงในตำแหน่งปิดเกือบสนิท และลมที่ต้องดันตัวออกมา ทำให้เส้นเสียงสั่นเกิดเป็นเสียงดังขึ้น เรียกว่า เสียงก้อง เสียงที่เรียกว่าเสียงสระ เป็นเสียงก้องที่ถูกเปล่งออกมาทางปาก โดยที่จะไม่มีอวัยวะส่วนใดในปากมาปิดกั้นทางลมไว้ แต่อวัยวะในปากอาจจะอยู่ในลักษณะและตำแหน่งต่าง ๆ ซึ่งทำให้โพรงปากมีลักษณะต่างกันได้หลายแบบ ลมที่ผ่านออกมาจึงเกิดเป็นเสียงต่าง ๆ กัน

หน่วยเสียงสระในภาษาไทยมี 21 หน่วย ดังนี้

- หน่วยเสียงสระเดี่ยวสั้น มีทั้งหมด 9 หน่วย คือ

/i/ (อิ)	/e/ (เอะ เอ)	/ɛ/ (แะ แอ)
/u/ (อุ)	/r/ (เออะ เออะ)	/ɑ/ (-ะ อะ)
/u/ (อู)	/o/ (โอะ โอะ)	/ɔ/ (เอะ เอะ)

- หน่วยเสียงสระเดี่ยวยาว มีทั้งหมด 9 หน่วย คือ

/ii/ (อี)	/ee/ (เอ)	/εε/ (แ)
/uuu/ (อู)	/rrr/ (เอ)	/ɑɑ/ (า)
/uu/ (อู)	/oo/ (โ)	/ɔɔ/ (อ)

- หน่วยเสียงสระประสม มี 3 หน่วย คือ

/ia/ (เีย เอีย)	/ua/ (เือ อือ)	/ua/ (อัว, ว)
-----------------	----------------	---------------

3. การออกเสียงวรรณยุกต์

ในภาษาไทยระดับเสียงสูงต่ำของคำ เรียกกันว่า วรรณยุกต์ เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้คำตั้งแต่ 2 คำขึ้นไป ซึ่งมีส่วนประกอบอื่น ๆ คือ พยัญชนะต้น สระ และพยัญชนะท้ายอย่างเดียวกัน มีความหมายต่างกันได้ วรรณยุกต์ในภาษาไทยจึงจัดเป็น หน่วยเสียง เรียกว่า หน่วยเสียงวรรณยุกต์ หน่วยเสียงวรรณยุกต์จัดเป็นหน่วยเสียงซ้อน เพราะไม่เกิดตามลำพัง จะเกิดพร้อมกับหน่วยเสียงเรียง โดยปรกติวรรณยุกต์จะเกิดพร้อมกับสระ

สัทอักษร ที่ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์มีหลายระบบ นักสัทศาสตร์บางคนใช้เครื่องหมายซึ่งแสดงระดับหรือทิศทางของการเปลี่ยนระดับเสียง โดยเขียนเครื่องหมายนี้ข้างหน้าหรือข้างบนรูปสระ เช่น

1) เครื่องหมายที่ใช้แสดงวรรณยุกต์ภาษาไทย ดังนี้

- ˘ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ คือ วรรณยุกต์เอก
- ˆ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมาต่ำ คือ วรรณยุกต์โท
- ˙ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง คือ วรรณยุกต์ตรี
- ˘˘ ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง คือ วรรณยุกต์จัตวา

2) ตัวเลขบอกเสียงวรรณยุกต์แทนรูปเครื่องหมาย ดังนี้ คือ

- 0 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับกลาง คือ วรรณยุกต์สามัญ
- 1 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับต่ำ คือ วรรณยุกต์เอก

2 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากสูงลงมามีต่ำ คือ
วรรณยุกต์โท

3 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์ระดับสูง คือ วรรณยุกต์ตรี

4 ใช้แทนเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับจากต่ำขึ้นไปสูง คือ
วรรณยุกต์จัตวา

4. จังหวะในการออกเสียง

จังหวะในการออกเสียง ในที่นี้หมายถึงหลักการออกเสียงคำประสมและกลุ่มคำในเรื่องช่วงต่อของเสียง (juncture)

ช่วงต่อของเสียง (juncture) หมายถึง ช่วงระยะที่ผู้พูดเปล่งเสียงหนึ่งแล้วต่อไปเปล่งอีกเสียงหนึ่งซึ่งเรียงตามกันมาเป็นลำดับ เสียงที่ประกอบกันเป็นพยางค์จะมีช่วงต่อที่แนบสนิทจนอาจสังเกตรอยต่อระหว่างเสียงไม่ได้ แต่ช่วงต่อระหว่างพยางค์หนึ่งไปสู่อีกพยางค์หนึ่งจะพอสังเกตเห็นได้ ช่วงต่อระหว่างคำจะห่างมากจนผู้พูดสามารถจะหยุดได้นานขึ้น ช่วงต่อของเสียงมีความหมายสำคัญในภาษา ช่วงต่อระหว่างพยางค์และระหว่างคำจะมีความสัมพันธ์กับเสียงแต่ละเสียง กับการลงน้ำหนักพยางค์ กับจังหวะ กับหน้าที และกับความหมายของคำด้วย แบ่งออกเป็น 2 แบบ คือ ช่วงต่อแนบชิด (close juncture) และช่วงต่อห่าง (open juncture)

4.1 ช่วงต่อแนบชิด (close juncture)

ช่วงต่อแนบชิด (close juncture) หมายถึง ช่วงต่อระหว่างพยางค์หนึ่ง ๆ ซึ่งปรากฏแนบชิดติดต่อกัน เนื่องจากมีความสัมพันธ์เป็นคำเดียวกัน ในการออกเสียงพูดถ้าผู้พูดเว้นช่วงระหว่างพยางค์ที่มีช่วงต่อแนบชิด จะทำให้การพูดผิดปรกติ หรือการพูดผิดความหมาย เช่น ช่วงต่อระหว่างพยางค์

ในคำว่า *ตัวอย่าง* ในประโยคที่ว่า

เขายกตัวอย่าง + มาก

กับ เขายกตัว + อย่างมาก

ในคำว่า *น้ำตก* ในประโยคที่ว่า

เขาไปดูน้ำตก + ลงเป็นชั้น ๆ

กับ เขาไปดูน้ำ + ตกลงเป็นชั้น ๆ

ช่วงต่อแนบชิดเป็นช่วงต่อระหว่างพยางค์ที่เป็นส่วนประกอบของคำ ถ้าสังเกตการออกเสียงพยางค์ที่ประกอบเป็นคำเดียวกัน กับพยางค์ที่แยกเป็นคนละคำจะเห็นว่าต่างกัน

คำว่า *ตัวอย่างตัว* ออกเสียงเป็นพยางค์เบา สระเสียงสั้น เช่นเดียวกับ คำว่า *น้ำ* ใน *น้ำตก*

คำว่า *อย่าง* ออกเสียงเป็นพยางค์หนัก สระเสียงยาว เช่นเดียวกับคำว่า *น้ำ* ใน *ไปดู (หรือ น้าม) น้ำ*

พยางค์ที่ประกอบกันเป็นคำมีช่วงต่อแนบชิด เช่นช่วงต่อระหว่างพยางค์ใน คำว่า ประพฤติ สิบสอง ละเลง แนะนำ ประชาชน พลเมือง เหตุการณ์ ฯลฯ และช่วงต่อระหว่างคำหรือระหว่างพยางค์ที่มีความสัมพันธ์ต่อกันในทางไวยากรณ์แบบใดแบบหนึ่ง เช่น ช่วงต่อระหว่างคำต่อไปนี้ ก็เป็นช่วงต่อแนบชิด เช่น ไปบ้าน ปวดท้อง คนหนึ่ง ร้องเพลง โชคดี

4.2 ช่วงต่อห่าง (open juncture)

ช่วงต่อห่าง (open juncture) เป็นช่วงต่อที่เกิดขึ้นระหว่างคำหรือระหว่างประโยคหรืออนุประโยค ช่วงต่อนี้จะมีช่วงเวลานานกว่าช่วงต่อของพยางค์ ผู้พูดอาจจะไม่เว้นช่วงหยุดหรือหยุดนานจนสังเกตได้ชัดก็ได้ ช่วงต่อห่างอาจปรากฏอยู่ระหว่างคำหรือกลุ่มคำที่ทำหน้าที่ต่างหน่วยประโยคกัน เป็นส่วนประกอบของประโยคคนละส่วนกัน การออกเสียงพยางค์ที่อยู่ตรงช่วงต่อห่างมักจะลงน้ำหนัก ด้วยการเน้น และเสียงที่ประกอบกันเป็นพยางค์ ลงน้ำหนักพยางค์สุดท้ายก่อนช่วงต่อห่างจะหนักแน่นชัดเจน ถ้าเทียบข้อความที่ประกอบด้วยหน่วยเสียงอย่างเดียวกัน แต่มีช่วงต่อห่าง ณ ที่ต่างกัน ดังเช่นข้อความที่ยกมาข้างล่างนี้ ก็จะให้เห็นช่วงต่อห่างได้ชัดเจน

ในประโยคตัวอย่างต่อไปนี้

รถบรรทุกของ + ไปตลาด (รถที่ไปตลาดนั้นเป็นรถบรรทุกของแต่จะบรรทุกของไปด้วยหรือเปล่าไม่ได้กล่าวถึง)

รถ + บรรทุกของไปตลาด (รถนั้นได้บรรทุกของแล้วก็ไปตลาดแต่รถนั้นเป็นรถอะไรไม่ได้กล่าวถึง)

จะเอาข้าวคลุกกะปิ + ก็หมด (ข้าวคลุกกะปิ เป็นชื่ออาหารอย่างหนึ่ง)

จะเอาข้าวคลุก + กะปิกี่หมด (มีข้าว ไม่มีกะปิ และไม่ได้กล่าวถึงอาหารที่เรียกว่า ข้าวคลุกกะปิ)

เขาไปด้วยรถยนต์ส่วนตัว + ฉันทันไปรถไฟ

เขาไปด้วยรถยนต์ + ส่วนตัวฉันทันไปรถไฟ

ทำไมมาเอา + 5 โมง

ทำไมมา + เอา 5 โมง

ข้าวโพดต้ม + หมดแล้ว

ข้าวโพด + ต้มหมดแล้ว

คำที่ทำหน้าที่ต่างหน่วยประโยคกัน แต่ไม่ออกเสียงให้มีช่วงต่อห่างก็มีคำสรรพนาม ซึ่งมักจะเป็นคำที่ไม่ลงน้ำหนัก และเพราะไม่ลงน้ำหนักจึงไม่มีช่วงต่อชัดเจนห่างมาแยกออกจากพยางค์ที่ตามมา จังหวะในการออกเสียงบังคับให้คำสรรพนามมีช่วงต่อแนบชิดกับคำหรือหน่วยประโยคซึ่งตามมา แม้ว่าจะทำหน้าที่ต่างกัน เช่น

ฉันสูงพอดีทีเดียว (นสรรพนามฉัน เป็)

ฉันสูงพอดีทีเดียว (ฉัน เป็นคำนาม)

ปลาเขาใหญ่ดีจริง (เขา เป็นสรรพนาม)

ปลาข้าวใหญ่ดีจริง (ข้าว ชื่อปลาชนิดหนึ่ง)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบถึงความถูกต้องในการออกเสียงภาษาไทยของอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง
2. นำผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการวิจัยกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามีกรออกเสียงภาษาไทยในด้านต่างๆแบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้

1. การออกเสียงพยัญชนะ

ผู้วิจัยพบว่ามีกรออกเสียงพยัญชนะในภาษาไทยไม่ถูกต้องอยู่บ้างจากการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวและการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในส่วนของกรออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่พบกรออกเสียงไม่ถูกต้อง

1.1 การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวพบว่า มี 1 หน่วยเสียงที่มีการออกเสียงไม่ถูกต้องคือหน่วยเสียง /r/ <ร> และ /l/ <ล>

ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /r/ <ร> เป็นหน่วยเสียงพยัญชนะรัวแต่กลับออกเสียงเป็นหน่วยเสียง /l/ <ล> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะข้างเสียง /r/ และ /l/ เป็นคู่เทียบเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความเคยชินสังเกตได้จากการออกเสียงไม่ถูกต้องในคำเดิมซ้ำๆ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยว /r/ <ร> และ /l/ <ล>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
เรา	/raw ⁰ /	เรา	/law ⁰ /
พวกเรา	/phuak ² raw ⁰ /	พวกเรา	/phuak ² law ⁰ /
เรียม	/riak ² /	เรียม	/liak ² /
รูปภาพ	/ruup ² phaap ² /	รูปภาพ	/luup ² phaap ² /
โรงพยาบาล	/roong ⁰ pha ³ da ⁰ baan ⁰ /	โรงพยาบาล	/loong ⁰ pha ³ da ⁰ baan ⁰ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 53 คนคิดเป็นร้อยละ 88.33 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 29 คนคิดเป็นร้อยละ 48.33 และอาจารย์สายศิลป์ 24 คนคิดเป็นร้อยละ 40.00

1.2 การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบพบว่าอาจารย์กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดออกเสียงไม่ถูกต้องใน 7 คู่ดังนี้

1.2.1 การออกเสียงหน่วยเสียง /phr/ <พร>ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phr/ <พร> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวโดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /r/ <ร> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้อง น่าจะเกิดจากความเคยชินสังเกตได้จากการออกเสียงไม่ถูกต้องในคำเดิมซ้ำๆ คือคำว่า “เพราะ” ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /phr/ <พร>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
เพราะ	/phrwa ³ /	เพราะ	/phwa ³ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 54 คนคิดเป็นร้อยละ 90.00 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 27 คนคิดเป็นร้อยละ 45.00 และอาจารย์สายศิลป์ 27 คนคิดเป็นร้อยละ 45.00

1.2.2 การออกเสียงหน่วยเสียง /pl/ <ปล>ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /pl/ <ปล> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของคำนั้น ๆ โดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /l/ <ล> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้อง น่าจะเกิดจากการพูดเร็วและความเคยชินดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /pl/ <ปล>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ปลา	/plaw ¹ /	ปลา	/paw ¹ /
เปลี่ยนแปลง	/plian ¹ plæŋ ⁰ /	เปลี่ยนแปลง	/plian ¹ pæŋ ⁰ /

วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่ 16 ฉบับที่ 2 มกราคม-มิถุนายน 2564 ISSN: 1513-4563

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ปล่อยคลื่น	/plɔɔj ¹ khluuwn ² /	ปล่อยคืน	/plɔɔj ¹ khluuwn ² /
แปลผล	/plɛɛ ⁰ phon ⁴ /	แปลผล	/plɛɛ ⁰ phon ⁴ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 38 คน คิดเป็นร้อยละ 63.33 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 20 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และอาจารย์สายศิลป์ 18 คน คิดเป็นร้อยละ 30.00

1.2.3 การออกเสียงหน่วยเสียง /pr/ <ปร> ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /pr/ <ปร> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวของคำนั้นๆ โดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /r/ <ร> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากการพูดเร็วและความเคยชินดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /pr/ <ปร>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ประทับ	/pra ¹ thap ³ /	ปะทับ	/pa ¹ thap ³ /
ประเด็น	/pra ¹ den ⁰ /	ปะเด็น	/pa ¹ den ⁰ /
ประมาท	/pra ¹ maat ¹ /	ปะมาท	/pa ¹ maat ¹ /
ปรากฏ	/pra ¹ kot ¹ /	ปากฎ	/pa ¹ kot ¹ /
ประมวลผล	/pra ¹ muan ⁰ phon ⁴ /	ปามวลผล	/pa ¹ muan ⁰ phon ⁴ /
ประมาณ	/pra ¹ maan ⁰ /	ปะมาณ	/pa ¹ maan ⁰ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 23 คน คิดเป็นร้อยละ 38.33 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 14 คน คิดเป็นร้อยละ 23.33 และอาจารย์สายศิลป์ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00

1.2.4 การออกเสียงหน่วยเสียง /tr/ <ตร> ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /tr/ <ตร> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวโดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /r/ <ร> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความเคยชินและการพูดเร็วดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ /tr/<ตร>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ตรง	/trɔŋ ⁰ /	ตง	/toŋ ⁰ /
ตรงจ	/truət ¹ /	ตวจ	/tuət ¹ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 22 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 21.67 และอาจารย์สายศิลป์ 9 คน คิดเป็นร้อยละ 15.00

1.2.5 การออกเสียงหน่วยเสียง /kl/<กล> ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/kl/ <กล> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวโดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /l/<ล> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความเคยชินและการพูดเร็วเร็วดังตารางที่ 6

ตารางที่ 6 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/kl/ <กล>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
กลุ่ม	/klum ¹ /	กุ่ม	/kum ¹ /
ใส่กล้อง	/sɔj ¹ klɔŋ ² /	ใส่ก้อง	/sɔj ¹ kɔŋ ² /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 13 คน คิดเป็นร้อยละ 21.67 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 8 คน คิดเป็นร้อยละ 13.33 และอาจารย์สายศิลป์ 5 คน คิดเป็นร้อยละ 8.33

1.2.6 การออกเสียงหน่วยเสียง/khr/<คร> ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/khr/ <คร> ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวโดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /r/<ร> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องอาจเกิดจากความเคยชินและขาดความตระหนักเพราะนอกจากจะออกเสียงไม่ถูกต้องแล้ว ยังทำให้ความหมายคลาดเคลื่อนอีกด้วยดังตารางที่ 7

ตารางที่ 7 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/khr/ <คร>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ครุ	/khruu ⁰ /	คู	/khuu ⁰ /
ครับ	/khrap ³ /	คับ	/khap ³ /
คราว	/khraaw ⁰ /	ควา	/khaaw ⁰ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 10 คน คิดเป็นร้อยละ 16.67 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 6 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และอาจารย์สายศิลป์ 4 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67

1.2.7 การออกเสียงหน่วยเสียง/khl/<คล>ประเด็นที่มีปัญหาในการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/khl/<คล>ก็คือการออกเสียงเฉพาะหน่วยเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวโดยไม่ได้ออกเสียงหน่วยเสียง /l/<ล> ซึ่งเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความเคยชินดังตารางที่ 8

ตารางที่ 8 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ/khl/<คล>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
แคลงใจ	/khlɛŋ ⁰ cɔj ⁰ /	แคลงใจ	/khlɛŋ ⁰ cɔj ⁰ /
คล้าย	/khlɔaj ³ /	คล้าย	/khlɔaj ³ /
ปล่อยคลื่น	/plɔɔj ¹ khlɔwɔn ² /	ปล่อยคลื่น	/plɔɔj ¹ khlɔwɔn ² /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 4 คนคิดเป็นร้อยละ 6.67 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.33 และอาจารย์สายศิลป์ 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.33

1.3 การออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายไม่พบการออกเสียงไม่ถูกต้อง

2. การออกเสียงสระ

ผู้วิจัยพบว่ามีกรออกเสียงสระในภาษาไทยไม่ถูกต้อง 2 หน่วยเสียงคือการออกเสียงหน่วยเสียงสระอา /aa/<-a> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/<-ะ> และการออกเสียงหน่วยเสียงสระแอะ /ɛ/ <-ะ> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/ <-ะ> ประสมหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-j/ <ย> เป็น /aj/ <-> ซึ่งไม่มีในภาษาไทย

2.1 การออกเสียงหน่วยเสียงสระอา /aa/<-a> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/<-ะ> หน่วยเสียงสระอา /aa/<-a> เป็นหน่วยเสียงสระกลางต่ำยาวริมฝีปากไม่ห่อทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความเคยชินและการพูดเร็วเร็วสังเกตได้จากการออกเสียงไม่ถูกต้องในคำเดิมซ้ำๆ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงสระอา /aa/<-a> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/<-ะ>

การออกเสียงที่ถูกต้อง		การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง	
ระดับ	/ra ³ dap ¹ /	ลุดับ	/la ⁰ dap ¹ /
อาจจะ	/ʔaat ¹ cɔj ⁰ /	อาจจ	/ʔaat ¹ cɔj ⁰ /
อะไร	/ʔa ¹ ra ⁰ /	อไร	/ʔa ⁰ ra ⁰ /
ประมวลผล	/pra ¹ muan ⁰ phon ⁴ /	ปวมวลผล	/pa ⁰ muan ⁰ phon ⁴ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้อง 12 คนคิดเป็นร้อยละ 20.00 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 4 คนคิดเป็นร้อยละ 6.67 และอาจารย์สายศิลป์ 8 คนคิดเป็นร้อยละ 13.33

2.2 การออกเสียงหน่วยเสียงสระแอะ /ɛ/<-ะ> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/ <-ะ> ประสมหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-j/ <ย> เป็น /aj/ <-> หน่วยเสียงสระแอะ /ɛ/<-ะ> เป็นหน่วยเสียงสระหน้าต่ำสั้นริมฝีปากทั้งนี้การออกเสียงไม่ถูกต้องน่าจะเกิดจากความต้องการที่จะสร้างความเป็นกันเองด้วยการใช้ภาษาวัยรุ่นกับนักศึกษาสังเกตได้จากการออกเสียงไม่ถูกต้องในคำเดิมซ้ำๆ คือคำว่า “ถูกมั๊ย” ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงสระแอะ /ɛ/ <-ะ> แทนการออกเสียงหน่วยเสียงสระอะ /a/ <-ะ> ประสมหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /-j/ <ย> เป็น /aj/ <->

การออกเสียงที่ถูกต้อง	การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง
-----------------------	--------------------------

การออกเสียงที่ถูกต้อง	การออกเสียงที่ไม่ถูกต้อง
ถูกมัย (ไหม) /thuuk ¹ maj ³ /(/maj ⁴ /)	ถูกแมะ /thuuk ¹ meɯ ³ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ถูกต้องเพียง 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.67 ซึ่งเป็นอาจารย์สายวิทย์

3. การออกเสียงวรรณยุกต์

ผู้วิจัยพบว่าการออกเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยไม่ตรงตามวรรณยุกต์ของคำคือการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา/⁴/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี/³/ ทั้งนี้คำที่เป็นรูปเขียนและการออกเสียงในภาษาไทยมักเกิดในคำแสดงคำถาม และใช้ในภาษาพูดซึ่งไม่ถือว่าเป็นการออกเสียงไม่ถูกต้องดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 แสดงการออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา/⁴/ เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี/³/

การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์จัตวา/ ⁴ /	การออกเสียงหน่วยเสียงวรรณยุกต์ตรี/ ³ /
ฉัน /chan ⁴ /	ฉัน /chan ³ /
ไหม /maj ⁴ /	มัย /maj ³ /
	แมะ /meɯ ³ /

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงไม่ตรงตามวรรณยุกต์ของคำ 3 คนคิดเป็นร้อยละ 5.00 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 1 คนคิดเป็นร้อยละ 1.67 และอาจารย์สายศิลป์ 2 คนคิดเป็นร้อยละ 3.33

4. จังหวะในการออกเสียง

จากการวิจัยพบว่ามีช่วงต่อของเสียง 2 แบบคือช่วงต่อแนบชิด (close juncture) และช่วงต่อห่าง (open juncture)

4.1 ช่วงต่อแนบชิด (close juncture) พบว่าการออกเสียงช่วงต่อระหว่างพยางค์ที่ควรชิดกันแต่ผู้พูดกลับออกเสียงเว้นช่วงระหว่างพยางค์ทำให้การพูดผิดความหมายไป

ในคำว่า "ส่วนร่วม" ในประโยคว่า

ต้องรู้สึกว่ามีส่วน/ร่วมกันนะ

กับ ต้องรู้สึกมีส่วนร่วมกันนะ

คำว่า "ส่วน" หมายถึงการเข้าร่วม เช่น เรื่องนี้ขอมีส่วนด้วย

คำว่า "ร่วม" หมายถึง มีส่วนรวมอยู่ด้วยกัน เช่น ร่วมกิน ร่วมนอน, มีส่วนรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เช่น ร่วมใจ ร่วมสามัคคี, มีส่วนรวมในที่แห่งเดียวกัน เช่น ร่วมโรงเรียน ร่วมบ้าน ร่วมห้อง ร่วมหอ, มีส่วนรวมในภาวะหรือสถานะเดียวกัน เช่น เพื่อนร่วมชาติ มีศัตรูร่วมกัน ทำบุญร่วมญาติ ร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมทุกข์ร่วมสุข ร่วมชะตากรรม

คำว่า "ส่วนร่วม" หมายถึง ส่วนได้ส่วนเสียในกิจกรรมร่วมกับผู้อื่น เช่น มีส่วนร่วมในการบำเพ็ญกุศล มีส่วนร่วมในการลงทุนบริษัท

ในคำว่า "ทำงาน" ในประโยคว่า

งานที่ต้องมีบุคลากรหลายระดับร่วมกันทำ / งานก็แตกต่างกัน

กับ งานที่ต้องมีบุคลากรหลายระดับร่วมกันทำงานก็แตกต่างกัน

คำว่า "ทำ" หมายถึงประกอบการงาน เช่น ทำนา ทำสวน ทำปุ๋ย

คำว่า "งาน" หมายถึงสิ่งหรือกิจกรรมที่ทำ, มักใช้เข้าคู่กับคำ การ เช่น การงาน เป็นการเป็นงาน ได้การได้งาน

คำว่า "ทำงาน" หมายถึงดำเนินการ, ดำเนินกิจการ, ปฏิบัติการ

ในคำว่า “รู้จัก” ในประโยคที่ว่า
 เราก็คจะรู้ / จักคนที่ใหญ่ที่สุด
 กับ เราก็คจะรู้จักคนที่ใหญ่ที่สุด
 คำว่า “รู้” หมายถึงแจ้ง, เข้าใจ, ทราบ
 คำว่า “จัก” หมายถึงรู้, ทราบ, แจ้ง, จำได้, เช่น รู้จัก, ซ้อยคุณหนูแนบนิทรา
 รมย์ร่วมรถพาหนหอนจักสิกสมประดี. (สรรพสิทธิ์)
 คำว่า “รู้จัก” หมายถึง(1)เคยพบเคยเห็นและจำได้ เช่น คนกรุงเทพฯ รู้จัก
 วัดพระแก้วดี แม่เด็ก ๆ ก็ยังรู้จักหนูและแมว (2) ค้นเคยกัน เช่น นายดำกับนายแดงรู้จักกันมาตั้งแต่
 เด็ก ๆ, รู้จักมักคุ้น ก็ว่า(3)รู้ เช่น รู้จักคิด รู้จักทำ

จะเห็นได้ว่า คำทั้งสามคำคือ “ส่วนร่วม” “ทำงาน” และ “รู้จัก” แต่ละคำเป็นคำ
 เดียวกันที่มีพยางค์มารวมให้แนบชิดติดกันเนื่องจากมีความสัมพันธ์เป็นคำเดียวกัน แต่หากออกเสียงพูด
 เว้นช่วงพยางค์ย่อมทำให้ความหมายผิดไปดังความหมายที่แสดงไว้ข้างต้นนั่นเอง

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงช่วงต่อแนบชิดไม่ถูกต้อง 3 คน
 คิดเป็นร้อยละ 5.00 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 และอาจารย์สายศิลป์ 1 คน คิดเป็น
 ร้อยละ 1.67

4.2 ช่วงต่อห่าง (open juncture) พบว่ามีการออกเสียงช่วงต่อระหว่างคำหรือ
 ระหว่างประโยคให้มีช่วงต่อห่าง ณ ที่ต่างกันทำให้ความหมายที่ผู้ส่งสารกับผู้รับสารเข้าใจไม่ตรงกันได้
 ในประโยคต่อไปนี้

ถ้าหนูจะไปทำงานหนูจะได้อะไรถ้าเป็นข้าราชการสิทธิ์การรักษา /
 ใครจะได้รับการดูแล (หมายถึงใครจะได้รับการรักษา)

กับ ถ้าหนูจะไปทำงานหนูจะได้อะไรถ้าเป็นข้าราชการสิทธิ์การรักษา
 ใคร / จะได้รับการดูแล (หมายถึงสิทธิ์การรักษานี้ใช้กับใคร)

ในประโยค

ถ้าสมมติว่าบทบาทด้านการบริหารเนี่ยมันก็ต้องมองภาพ /
 กว้างๆ นะคะของปัญหาที่เกิดขึ้น (หมายถึง มองภาพบทบาทด้านการบริหาร)

กับ ถ้าสมมติว่าบทบาทด้านการบริหารเนี่ยมันก็ต้องมอง / ภาพกว้าง
 ๆ นะคะของปัญหาที่เกิดขึ้น (หมายถึง ภาพกว้าง ๆ ของปัญหาที่เกิดขึ้น)

จะเห็นได้ว่า การออกเสียงช่วงต่อห่างไม่ว่าผู้พูดจะหยุด ณ ที่ต่างกันหรือไม่
 หยุดเว้นช่วงระหว่างคำบางคำหรือระหว่างประโยคจะทำให้ความหมายของประโยคนั้นไม่เป็นไปตาม
 เจตนาของผู้ส่งสารได้

จากอาจารย์กลุ่มตัวอย่าง 60 คน มีผู้ออกเสียงช่วงต่อระหว่างคำหรือ
 ระหว่างประโยค 2 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33 เป็นอาจารย์สายวิทย์ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67 และอาจารย์สาย
 ศิลป์ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.67

อภิปรายผลการวิจัย

จากการนำความรู้เรื่องระบบเสียงภาษาไทยของ ศาสตราจารย์กิตติคุณ ดร. กาญจนา นาค
 สุกุล มาเป็นกรอบแนวคิดในการวิจัยนั้น ผลการวิจัยที่พบแสดงให้เห็นถึงความ
 สอดคล้องกับความรู้ทั้ง 4 ลักษณะ ดังผลที่ปรากฏ แม้ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นอาจารย์สายวิทย์กับ
 อาจารย์สายศิลป์แต่การออกเสียงของทั้งสองกลุ่มก็มีลักษณะใกล้เคียงกัน ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญ นอกจากนี้หลังการบันทึกเสียงอาจารย์กลุ่มตัวอย่างในห้องเรียนทุกครั้งผู้วิจัยมีโอกาสได้สอบถามอาจารย์กลุ่มตัวอย่างถึงการใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกันของอาจารย์กับนักศึกษา ทำให้ได้ผลสรุปในทิศทางเดียวกันคือการสื่อสารกันระหว่างอาจารย์กับนักศึกษาเน้นที่ความเข้าใจเนื้อหา มากกว่าการใช้ภาษา เนื่องจากนักศึกษาในปัจจุบันชอบรูปแบบการสอนที่เป็นกันเอง สื่อสารเข้าใจง่าย ไม่เคร่งครัดเรื่องภาษา ดังนั้นอาจารย์กลุ่มตัวอย่างจึงคิดว่า การออกเสียงภาษาไทยผิดบ้างไม่น่าจะมีผลต่อความเข้าใจของผู้ฟังและหากมองผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยสันนิษฐานว่าการออกเสียงผิดของอาจารย์กลุ่มตัวอย่างน่าจะเกิดจากความเคยชินและการพูดเร็วเร็วในการออกเสียงทั้งนี้อาจจะเกิดจากการขาดความตระหนักในความสำคัญของภาษาไทยของอาจารย์ผู้สอนเพราะอาจารย์กลุ่มตัวอย่างทั้ง 60 คนมีใช้ผู้สอนภาษาไทยโดยตรงดังที่ อนุสรณ์ กาลดิษฐ์ (2548 : 51-52) กล่าวว่า “ความตระหนักหมายถึงความสำนึกซึ่งบุคคลเคยมีการรับรู้หรือเคยมีความรู้มาก่อนเมื่อมีสิ่งเร้ามากระตุ้นจึงเกิดความสำนึกขึ้นหรือเกิดความตระหนักขึ้นความตระหนักมีความหมายเหมือนกับความสำนึกเป็นสภาวะทางจิตใจที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกรู้สึกความคิดความปรารถนาต่าง ๆ อันเกิดจากการรับรู้และความสำนึกซึ่งเป็นภาวะที่บุคคลได้รับรู้หรือได้รับประสบการณ์ต่าง ๆ มาแล้วโดยมีการประเมินค่าและตระหนักถึงความสำคัญของตนที่มีต่อสิ่งนั้นๆ ความตระหนักจึงเป็นเรื่องของการตื่นตัวทางจิตใจต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์นั้น ๆ ซึ่งหมายความว่าระยะเวลาหรือประสบการณ์และสภาพแวดล้อมหรือสิ่งเร้าภายนอกเป็นปัจจัยที่ทำให้บุคคลเกิดความตระหนักขึ้น” และทงศักดิ์ประสภกิตติคุณ (2534 : 22-23) ได้สรุปเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักไว้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อความตระหนักคือ

1. ประสบการณ์ที่มีต่อการรับรู้
2. ความเคยชินต่อสภาพแวดล้อมจะมีผลทำให้บุคคลตระหนักหรือไม่ตระหนักต่อสิ่งที่เกิดขึ้น
3. การเอาใจใส่และการให้คุณค่าถ้ามนุษย์ใส่ใจในเรื่องใดมากก็จะมีผลตระหนักในเรื่องนั้นมากขึ้น
4. ลักษณะและรูปแบบของสิ่งเร้าถ้าสิ่งเร้าเหล่านั้นสามารถทำให้ผู้พบเห็นเกิดความสนใจยอมทำให้ผู้พบเห็นเกิดการรับรู้และการตระหนักมากขึ้น
5. ระยะเวลาและความถี่ในการรับรู้ถ้ามนุษย์ได้รับการรับรู้บ่อยครั้งหรือนานเท่าไรจะทำให้มีโอกาสเกิดความตระหนักมากขึ้นเท่านั้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังพบว่าอาจารย์กลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียงไม่ถูกต้องต่างออกไปจาก 4 เรื่องที่เป็นผลการวิจัย (การออกเสียงพยัญชนะการออกเสียงสระการออกเสียงวรรณยุกต์และจังหวะในการออกเสียง)สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การพูดลัดตัดสั้นแต่สามารถสื่อความได้เช่นคำว่ามหาลัย, หลาลัย (หมายถึงมหาวิทยาลัย), สน (หมายถึงสนใจ), จั๊น (หมายถึงอย่างนั้น)
2. การพูดเร็วทำให้ผู้ฟังฟังไม่ชัดหรือฟังไม่ทันเช่น “การใส่สายสวนปัสสาวะการดูแลผู้ป่วยที่ใส่สายสวนปัสสาวะเพื่อตรวจสอบคุณภาพว่าเป็นยังงัยบ้าง” การพูดที่เร็วเกินไปผู้ฟังอาจตามไม่ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพูดเกี่ยวกับวิชาการหรือพูดให้ความรู้ เพราะผู้ฟังต้องการช่วงเวลาสำหรับคิดตามไปด้วย
3. จังหวะการพูดที่เนิบนาบจนเกินไปเช่น “ต่อไป...ขอให้...ใส่เข็ม...ของสถาบัน...ด้วย...เรา...ต้อง...รู้สึก...ภาคภูมิใจ...ในความ...เป็นรังสิต...และ...ให้เกียรติ...แก่สถาบัน...นะคะ” จังหวะการพูดที่ช้ามากจนดูเหมือนลากเสียงพูดจะทำให้ผู้ฟังเกิดการเบื่อหน่าย
4. เว้นวรรคตอนไม่ถูกที่เช่น “นักศึกษา...นะ...คะ...วันจันทร์นี้...ที่จะต้องไปศึกษาดูงานที่โรงพยาบาลราชวิถี...นะ...คะ...นักศึกษาจะต้องไปเอง”
5. มีการออกเสียงเอื้ออำหรือพูดซ้ำบ่อย ๆ เช่นแบบว่า ๆ, อะนะ, อ่า
6. พูดตะกุกตะกักบางครั้งเหมือนคนติดอ่าง

ผลการวิจัยทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าการออกเสียงภาษาไทยที่ยังไม่ถูกต้องของอาจารย์ผู้สอนน่าจะมีผลต่อความคิดของนักศึกษาที่มีต่อการใช้ภาษาไทยด้วยเนื่องจากอาจารย์ก็ยังออกเสียงผิดได้และก็ไม่มีการเสียแต่อย่างไรจึงอาจทำให้ไม่เห็นถึงความสำคัญและยังคงใช้ผิดกันต่อไปได้อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังคงคิดว่าเมื่อภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของคนไทยย่อมหมายถึงของคนไทยทุกคนมิใช่ครู อาจารย์ที่สอนภาษาไทยเท่านั้นจึงอยากเสนอวิธีแก้ไขตั้งแต่ต้นเหตุด้วยการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของภาษาไทยให้แก่ผู้เป็นอาจารย์ที่ทำหน้าที่สอนหนังสือโดยเริ่มจากคณะและสาขาวิชาที่ต้องทำงานโดยใช้การพูดทุกอาชีพจะช่วยกันธำรงรักษาภาษาไทยให้สมกับที่เป็นคนไทยนั่นเองโดยใช้องค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความตระหนักที่เบรกเลอร์ (อ้างในดวงฤดี กิตติจารุดุลย์, 2557 : 11-12) กล่าวไว้ว่าความตระหนักเกิดจากทัศนคติที่มีต่อสิ่งเร้าอันได้แก่ บุคคล สถานการณ์ กลุ่มสังคม และสิ่งต่าง ๆ ที่เน้นเอียง หรือที่จะตอบสนองในทางบวกหรือทางลบ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์โดยองค์ประกอบสำคัญที่ก่อให้เกิดความตระหนักมีอยู่ด้วยกัน 3 ประการ ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) จะเริ่มต้นจากระดับง่ายและมีการพัฒนาเพิ่มมากขึ้นตามลำดับ
2. อารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกด้านทัศนคติค่านิยมความตระหนักชอบหรือไม่ชอบดีหรือไม่ดีเป็นองค์ประกอบในการประเมินสิ่งเร้าต่างๆ
3. พฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นการแสดงออกทั้งทางวาจาหรือการกระทำทางที่มีต่อสิ่งเร้าหรือแนวโน้มที่บุคคลจะกระทำ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

อยากให้มหาวิทยาลัยรังสิตจัดอบรมการออกเสียงภาษาไทยที่ถูกต้องแก่บุคลากรทุกคนในมหาวิทยาลัยในทุกภาคการศึกษา อย่างน้อยภาคการศึกษาละ 1 ครั้ง เป็นการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญในการออกเสียงภาษาไทยเพื่อเป็นตัวช่วยให้แก่นักศึกษาจะได้ปรับปรุงการออกเสียงภาษาไทยให้ดีขึ้นได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาการออกเสียงภาษาไทยของบุคลากรในคณะใดคณะหนึ่งเพียง 1 คณะ โดยใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาไทยที่สามารถศึกษาเชิงสถิติให้ละเอียดขึ้นควรตั้งเกณฑ์คะแนนโดยใช้งานวิจัยหรือหลักอ้างอิงที่น่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ

2.2 ศึกษาเปรียบเทียบการอ่านออกเสียงภาษาไทยของนักศึกษาสายวิทย์กับสายศิลป์

รายการอ้างอิง

- กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ. 2550. **ประมวลพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวพุทธศักราช 2535-2548**. กรุงเทพมหานคร: กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ.
- กาญจนา นาคสกุล. 2559. **ระบบเสียงภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงฤดี กิตติจารุดุลย์. 2557. **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและความตระหนักด้านการบริหารจัดการความเสี่ยงกรณีศึกษา: บริษัทนำเข้าส่งออกแห่งหนึ่ง**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเนชั่น.
- ทงศักดิ์ ประสบกิตติคุณ. 2534. **การประเมินค่าความตระหนักในปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดตราด**.วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการสื่อสารมวลชน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ธานินทร์ ปัจจุโส, จารุวรรณเม่งก่วงและตริงดา แหลมสมุทร. 2557. "การศึกษาประสิทธิภาพสื่ออิเล็กทรอนิกส์เพื่อฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์."วารสารวิชาการและวิจัยมทร.พระนครฉบับพิเศษการประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลครั้งที่ 5 (2557): 156-159.
- อนุสรณ์ กาลดิษฐ์. 2548. **การศึกษาความรู้และความตระหนักของนักศึกษาที่มีต่อปัญหาสิ่งแวดล้อมในท้องปฏิบัติการวิศวกรรมอุตสาหกรรมคณะวิศวกรรมศาสตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร**.ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาอุตสาหกรรมศึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Sanook. 2563. **พจนานุกรมแปล ไทย อังกฤษ-NECTEC's Lexitron Dictionary (Online)**. <https://dictionary.sanook.com/search/dict-th-en-lexitron/>, 12 มกราคม 2564.